

вѣроучения, като източно, западно, григорянско, . . . ако тѣ не се обновятъ, както изтъкнахъ по-горе“ . . .

Радикаленъ въ възгледитѣ си, Селимински, който скъпи изобщо за православието, но ненавижда фенерското духовенство, не веднажъ изказва възхищението си отъ Лутера и протестанството. У нѣмския реформаторъ той вижда самоотверженъ мжжъ, готовъ да се бори за правдата. Него той сравнява въ ново време съ Гарибалди — и двамата борци за освобождението на човѣшкия родъ: „единиятъ чрезъ нравствената философия, другиятъ чрезъ силата и воинската си способностъ.“ Трѣбва ли да се отхвърли чуждиятъ духовенъ или политически гнетъ, пѣтътъ е посоченъ ясно отъ тѣхъ. „Тази истина всички знаемъ, ала никой досега не е ималъ нуждната смѣлостъ за подобно вѣрско преобразование у насъ“. Лутеръ (комуто Селимински приписва, неизвестно защо, славянско потекло) се наелъ да съкруши игото на монаситѣ отъ западната черква и да възвести евангелската истина — затова последователитѣ на неговото учение се нарекли евангелисти. „Тѣ надвишаватъ всички други по благочестие, добродетель и култура“. Въ лоното на това християнство влизали много народности, които, щомъ отхвърлили „дрипитѣ на еврейството“, тръгнали бързо къмъ напредѣкъ. „Стига за примѣръ да посочимъ днешната мощна Англия, която заема първо мѣсто между великитѣ народи на земята, като превъзхожда всички по начала на политико-обществения си животъ, по умствено развитие, по промишленостъ, търговия, устройство на политическия си организъмъ, по богатство и по боева мощъ, така че никой другъ народъ не може да се равни съ нея. Това си величие Англия дължи и на евангелското си вѣроизповѣдание“.

Съ всички тѣзи утвърждения на реформираното християнство Селимински мѣри не толкова православието само по себе си, колкото неджзитѣ и пороцитѣ на фенерското духовенство. Изхождайки отъ реалнитѣ нравствени, просвѣтни и национални интереси на българския народъ, той вижда въ грѣцката висша иерархия всички лоши черти на миналото и една отъ най-главнитѣ спънки за напредѣка въ България. Ако дори самитѣ гърци не само не уважаватъ, но дори нападатъ остро своята висша черковна управа заради „скандал-